

Christian Fürchtegott Gellert,
Bonden og hans Søn

tradukita de Christian Wilster

En Bondeknøs, som hedde Hans,
Der havde været udenlands
Med Herremandens Søn et Aar,
Kom hjem til Faders Fæstegaard,
Og i den lille Bondebye
Fortalte han nu stolt og krye
Til Fryd for Store som for Smaa,
Om hvad i fremmed Land han saae;
Men skjøndt en Deel deraf var sandt,
Var der dog meget Løgn iblandt;
Thi to Ting læres let paa Reise,
At lyve grovt og høit at kneise;
Og Hans forstod saa stærkt at lyve,
Som Hest kan rende, Fugl kan flyve.
En Maanedstid omtrent forgik,
Da Knøsens Fader Frederik
I næste Kjøbsted Ærind fik,
Og med sin kloge Søn han gik
Derhen en aarle Morgenstund.

...

Paa deres Vei de saae en Hund,
Og det var godt, at den var bunden,
Thi baade glubsk og stor var Hunden.
"En svær Krabat," var Bondens Ord,
Da frem af Huus med Bjæf den foer.
"O Bagateller!" udbrød Hans,
"Ifjor da jeg var udenlands,
Jeg saae en Hund, jeg aldrig Mage,
Har seet til Hund i mine Dage.
Tæt ved Berlin den kom imod mig,
Først blev jeg bange, men jeg stod mig —
I kjender vel Berlin af Navn,
Og troer den er som Kjøbenhavn,
Jo Pyt! saasandt som her jeg gaaer,
Ti Gange større knap forslaaer;
Den Hund, som sagt, den var saa stor,
Ja! I kan troe mig paa mit Ord,
Jeg selv, som saae den, veed det bedst,
Den var saa stor som nogen Hest."
Da svared Bonden: "ærlig talt,
Det undrer mig, skjøndt overalt
I denne Verden rundtomkring
Man seer saa mærkelige Ting,
At man sit eget Øie knap vil troe.
Vi gaae nu for Exempel til en Broe,
I mindre end en Time vi den naae,

...

Og over Broen vi nødvendig maae.
 Paa denne ligger der en Steen,
 Og over den man brække maa sit Been,
 Naar man har løiet samme Dag,
 Det er en vis og afgjort Sag.”
 Saasnart han hørte disse Ord,
 En Skræk ham strax i Blodet foer;
 Om Ørene blev Knøsen heed,
 Af Panden sprak ham Angstens Sved.
 Da raabte han: “hør, Fader kjær!
 At gaae saa stærkt er ikke værd,
 I er en gammel Mand og svag,
 Det er saa grumme varmt idag,
 Og man maa spare sine Kræfter.
 Jeg gaaer just nu, og tænker efter,
 Thi naar jeg mig besinder ret,
 Saa var den tydske Hund ei slet
 Saa stor som jeg fortalte før,
 Ja mestendeels jeg sværge tør,
 Den var ei større end en Koe,
 Men dog en prægtig Hund, min Troe!”
 Og atter gamle Frederik
 Med Sønnen hen ad Veien gik.
 Dog Knøsen havde ingen Roe;
 Bestandig den fordømte Broe
 Omkring i Hovedet ham løb;
 Lidt efter lidt, da gav han Kjøb;
 Thi hvem vil ikke gjerne spare
 De kjære Been for Bræk og Fare?
 Og Hans, som sine spare gad,
 Udbrød: “hør, Fader! veed I hvad?
 Jeg tænker idelig paa Hunden,
 Vel var den stor, men dog i Grunden
 Ei nær saa stor, ja neppe halv,
 Den var ei større end en Kalv.”

De atter frem ad Veien gik,
 Og Broen snart i Sigte fik.
 Da haglede den vaade Sved
 Ad Bondeknøsens Lemmer ned,
 Og just som de sig Broen nærmed,
 Da trak han sin Papa i Ærmet,
 Og raabte i sin store Knibe:
 "Hør, Faer! I kan da vel begribe,
 Jeg vilde gjøre Løier kun.
 Hvad jeg fortalte om den Hund,
 Som jeg engang i Tydskland saae,
 Det var ei saadan at forstaae;
 Den var saasandt jeg hedder Hans,
 Omtrent som Hunde her tillands."

Nu Knøs og Bonde begge To
 Kom heldig over denne Broe;
 Ei Knøsen stødte sig paa Steen,
 Ei heller brak han sine Been,
 Men reent hans Lyvelyst forsvandt,
 Og siden talte han saa sandt,
 At Ingen skulde troet om Hans,
 Han havde været udenlands.

Traduko de la Germana poemo "Der Bauer und sein Sohn" de CHRISTIAN FÜRCHTEGOTT GELLERT (Kristiano Timodio Gelerto, *1715-07.04 - †1769-12-12) en la Danan de Christian Wilster.

Arg-536-1074 (2013-02-10 19:26:46)

La dana poeto Christian Wilster verkis tiun ĉi fablan poemon laŭ la poemo "Der Bauer und sein Sohn" de Christian Fürchtegott Gellert (germana poeto, vivinta 04.07.1715 - 13.12.1769).